

haft vid institutioner på samma nivå i andra medlemsstater, med hänsyn till det särskilda målet med det aktuella förfarandet att bekämpa fenomenet med osäkra anställningar i landet? Eller kan de bestämmelser som föreskrivs i lagen, om domstolen inte skulle anse att den italienska lagstiftningen strider mot unionens lagstiftning, i själva verket anses vara proportionerliga mot det nyssnämnda mål av allmänintresse som ska uppnås?

(¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 492/2011 av den 5 april 2011 om arbetskraftens fria rörlighet inom unionen (EUT L 141, 2011, s. 1).

Begäran om förhandsavgörande framställd av rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Nederländerna) den 15 juni 2022 – X mot Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Mål C-392/22)

(2022/C 359/35)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Parter i det nationella målet

Klagande: X

Motpart: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Tolkningsfrågor

- 1) Ska Dublinförordningen, (¹) mot bakgrund av skälen 3, 32 och 39 i förordningen och jämförd med artiklarna 1, 4, 6, 18, 19 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, tolkas och tillämpas på det sättet att principen om ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna är odelbar, vilket innebär att allvarliga och systematiska åsidosättanden av unionsrätten av den eventuellt ansvariga medlemsstaten som började innan överföringen avseende tredjelandsmedborgare som (ännu) inte är återvändare enligt Dublinförordningen är ett absolut hinder för överföring till denna medlemsstat?
- 2) För det fall föregående fråga besvaras nekande: Ska artikel 3.2 i Dublinförordningen, jämförd med artiklarna 1, 4, 6, 18, 19 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, tolkas så, att om den ansvariga medlemsstaten allvarligt och strukturellt åsidosätter unionsrätten, får den överförande medlemsstaten inte grunda sig på principen om ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna, utan måste då undanröja alla tvivel eller åtminstone göra sannolikt att sökanden efter överföring inte kommer att befinna sig i en situation som strider mot artikel 4 i stadgan?
- 3) Vilka bevismedel kan sökanden åberopa till stöd för sina argument att artikel 3.2 i Dublinförordningen hindrar hans överföring, och vilka beviskrav gäller i detta avseende? Är den överförande medlemsstaten, mot bakgrund av hänvisningarna till unionens regelverk i skälen i Dublinförordningen, skyldig att samarbeta eller göra kontroller, eller ska den ansvariga medlemsstaten vid allvarliga och strukturella kränkningar av grundläggande rättigheter beträffande tredjelandsmedborgare erhålla individuella garantier som säkerställer att den asylsökandes grundläggande rättigheter faktiskt iaktas efter överföringen? Blir svaret på denna fråga annorlunda om sökanden inte uppfyller beviskraven ifall han inte kan styrka sina sammanhängande, detaljerade påståenden med dokumentation, trots att detta inte kan förväntas med tanke på påståendenas art?

- 4) Blir svaret på delfrågorna i fråga III annorlunda om sökanden gör sannolikt att det i den ansvariga medlemsstaten saknas möjlighet att inge klagomål till myndigheterna och/eller saknas tillgång till effektiva rättsmedel?

(¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös har lämnat in i någon medlemsstat (EUT L 180, 2013, s. 31).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Nejvyšší soud České republiky (Tjeckien) den 15 juni 2022 — EXTÉRIA, s. r. o. mot Správíme, s. r. o.

(Mål C-393/22)

(2022/C 359/36)

Rättegångsspråk: tjeckiska

Hänskjutande domstol

Nejvyšší soud České republiky

Parter i det nationella målet

Klagande: EXTÉRIA, s. r. o.

Motpart: Správíme, s. r. o.

Tolkningsfråga

Ska artikel 7.1 b i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 (¹) av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område tolkas så, att begreppet "avtal om tillhandahållande av tjänster" även omfattar ett förhandsavtal (pactum de contrahendo) enligt vilket parterna har åtagit sig att ingå ett utlovat avtal, vilket skulle vara ett avtal om tillhandahållande av tjänster i den mening som avses i denna bestämmelse?

(¹) EUT L 351, 2012, s. 1.

Begäran om förhandsavgörande framställd av hof van beroep te Antwerpen (Belgien) den 15 juni 2022 – Oilchart International NV mot O.W. Bunker (Netherlands) BV, ING Bank NV

(Mål C-394/22)

(2022/C 359/37)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Hof van beroep te Antwerpen

Parter i det nationella målet

Klagande: Oilchart International NV

Motparter: O.W. Bunker (Netherlands) BV, ING Bank NV